

Η Μπέμπη είχε βγει, όπως πάντα, περπατώντας με την καμαριέρα, τη Μαρία. Φορούσε ένα άμορφο μεταξωτό φόρεμα, άσπρα παπούτσια κι' άσπρες κάλτσες. Τα ξανθά μαλλιά της περτανε με χρυσές μπούτσες στους μικρούς ώμους της. Είχε κλείσει πάλι τα δάκρυα της χρόνια, αλλά την έλεγαν πάντα Μπέμπη, όπως όταν ήταν μικρούλα. Με το κάτασπρο φόρεμά της, έμοιαζε με μία πανάκριβη κοίτζια που μόλις είχε βγει από το κουτί...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΙΑ ΝΕΑΝΟΒΑ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ

Η Μαρία πάλι, μία νόστιμη μελαγχολική γυναίκα, ήταν κι' αυτή ντυμένη με υπερβολική κομψότητα που δεν ταίριαζε διόλου σέ μια καμαριέρα: φορούσε μεταξωτές κάλτσες, είχε ποιδραφίσει το πρόσωπό της κι' είχε βάλει κόκκινα τα χείλη της. Το φόρεμά της όμως που φορούσε ή Μαρία, ή Μπέμπη δεν τ' έβλεπε για πρώτη φορά. Ήταν της μητέρας της, που της τ' είχε χάρισει, καινούργιο άκονια, γιατί εκείνη δεν σιγήθηκε να φοράει περισσότερο από ένα μήνα τις τουαλέτες της.

Η Μπέμπη λοιπόν περπατούσε δίπλα στη φιλάρεσχη καμαριέρα της, δίχως καμιά όρεξη και με μία μελαγχολική έκφραση στο όμορφο πρόσωπό της: Η μεταξωτή κοίτζια στενοχωριότανε. Δεν ήξερε τί να κάνει, δεν την ενθαρρύνουσε τίποτα. Θα προτιμούσε μάλιστα να κλάμη λίγο, μήπως έτσι της περνούσε αυτή η ανεξήγητη λάτρη που της δοσάγγε την καρδιά... Όταν όμως πέρασαν το δρόμο της βίλλας τους κι' έφτασαν σ' ένα ανθισμένο λειβάδι με μεγάλα και καταπράσινα δέντρα, ή Μπέμπη άρχισε να κινάει τραγούδι της τ' ήλιόλουστο τοπίο, σαν να τ' έβλεπε για πρώτη φορά...

— Άκουσε, Μπέμπη, της είπε τότε ή καμαριέρα. Περιμένε με μία στιγμή να έδω πέρα... Θέλω να πάω να δω κάποιον και θα γυρίσω άμέσως. Αν καθήσεις φρόνια και δεν περς τίποτα στη μαμά, θα σου φέγω κάτι... Τι προτιμάς; καραμέλλες; ή σοκολάτα;

Η άμορφη κοίτζια θυμήθηκε άμέσως ένα μεγάλο ζαχαρωτό, κατακόκκινο, που τ' είχε δει έδω και λίγες ήμέρες να τ' πουλιάνε στο δρόμο. Μία φορά μάλιστα, περνώντας κοντά του, στάθηκε και τ' κιντάζε με θαυμασμό σαν μαγεμένη. Η μαμά της όμως την τράβηξε από τ' χέρι και της είπε:

— Δεν ντρέεσαι, Μπέμπη, να σου άρσσουν αυτά τ' γλυκά!...

Κι' άλήθεια, στο σπίτι τους δεν είχε δει ποτέ της κανένα άπ' αυτά: ήσαν πολύ φτηνά. Της έδιναν πάντα άμορφες γεμιστές καραμέλλες κι' όλόκληρα κουτιά, δεμένα με μεταξωτές κορδέλλες, γεμάτα πανάκριβα σοκολατάκια...

Η Μπέμπη λοιπόν, έκεινο τ' άπογευμα ζήτησε από τη Μαρία να της φέρη ένα από εκείνα τ' κόκκινα ζαχαρωτά που τ' πουλιάνε στο δρόμο. Κι' όταν ή καμαριέρα της τ' έπασχέθηκε, δέχτηκε να καθήση φρόνια και να την περιμένη ήτοιμονετικά να γυρίση.

Όταν όμως έμεινε μόνη, μέσα σ' αυτό τ' άπεραντό λειβάδι, δεν ήξερε τί να κάνει. Ένοιωσε άκόμην πιο πολύ να τή βαρύνη ή πλήξη και κιντάξε τραγούδι της, αναζητώντας κάτι για να διασκεδάση. Και τότε μόνο έδε έκει κοντά της δυό κοριτσάκια. Τά ήξερε μάλιστα, γιατί καθόντουσαν κοντά στη βίλλα τους.

Η Μπέμπη όστόσο δεν είχε ποτέ της ούτε φίλους, ούτε φίλες. Ούτε ήξερε πώς μπορούσε κανείς να παίξη μ' άλλα παιδιά. Πολλές φορές όμως κιντάζε από μακριά τ' παιχνίδια τους με κάποια ενθαρρίστη, και και με φθόνο. Τώρα λοιπόν, μπροστά σ' εκείνα τ' δυό κοριτσάκια, έννοιωσε έξαφνα την έπιθυμία να τ' γνωρίση και να παίξη λιγάκι μαζί τους.

Εκείνη τ' κοπιάλαθαν κι' άρχισαν να την κιντάζουν με μία παράξενη περιέργεια. Ήσαν δυό άδελφές που είχαν την ίδια ήλικία της Μπέμπης. Άδτές όμως φορούσαν άπλά και φτωχικά φορέματα από φτηνό τοπί κι' είχαν κι' ή δυό τους ίσια μαλλιά, σλεγγίσινα σέ δυό κοτσιλά που έπεφταν πίσω στην πλάτη τους.

Η Μπέμπη συλλογιότηκε ότι εκείνα τ' δυό κοριτσάκια δεν είχαν κομμά ρούχα, γιατί ήσαν φτωγά, αλλά δεν έταψε να θέλη να τ' γνωρίση και να μιλήση μαζί τους.

Πήρε λοιπόν την άποφάση να τ' κάνει να την προσέξουν: άρχισε να τρέχη έδω κι' έκει στο ανθισμένο λειβάδι, να πηδάη με τ' ένα πόδι, να πηγαινέη όλο και πιο κοντά τους και κάθε τόσο να γυριέη τ' κεφάλι και να τους ρίχνη μια ματιά. Μά ή δυό άδελφές έξακολουθούσαν να έχουν κοραφωμένα τ' μάτια τους επάνω της, δίχως να τή φωνάζουν και δίχως να κάνουν ένα βήμα από τή θέση τους.

Η Μπέμπη τότε συλλογιότηκε ότι μπορεί να μνη είχαν τ' θάρρος να πάνε κοντά της με τ' φτωχικά τους φορέματα, που φαινότουσαν

άκόμην πιο παλιά και πιο άσχημα μπροστά στο καινούργιο και κάτασπρο μεταξωτό φόρεμά της.

Έπειδή όμως ήθελε να τις γνωρίση, πήρε τέλος εκείνη κοντά τους και τις ρώτησε:

— Θέλετε να παίξετε μαζί μου; Τά κορίτσια την κιντάζαν λοξά και δεν έπαν τίποτα. Έπειτα, ή πιο μεγάλη τράβηξε την άλλη από τ' μάτια, σαν να ήθελε να την πάρη να φύγουν, κι' άπάντησε με περιφρόνηση στη Μπέμπη:

— Όχι!

Έκείνη δεν περιέμενε μία άπάντησι, τόσο πρόστυχη και γι' αυτό βιάστηκε άμέσως να τις ρωτήση πειραμαμένη:

— Γιατί;

Η πιο μεγάλη τραβούσε άκόμην την άδελφή της με τ' ίδιο περιφρονητικό ύφος και την έταφνε μαζί της. Έκείνη όμως δεν κρατήθηκε και, γυρίζοντας τ' κεφάλι, της άπάντησε:

— Γιατί ή μαμά σου είνε μία κακή γυναίκα!...

Η Μπέμπη άπόκρινε μονάχη. Η άδελφές με τ' ξεθωριασμένα τοίτια βρισκότουσαν κιάλας στην άκρη τ' λειβαδιού. Η Μπέμπη στενοχωρήθηκε τώρα άκόμην περισσότερο. Ήθελε να τους άπάντηση: «Έσεις είσαστε κακά κορίτσια κι' όχι ή μαμά μου, μα δεν πρόφτασε. Κι' άπόκρινε πάλι μελαγχολική κι' έτοιμη να κλάμη, όπως πρώτα... Καταλάβαινε ότι εκείνα τ' δυό κορίτσια την είχαν προσβάλει... Κι' αυτή ή Μαρία, πόσο άγρούσε να γυρίση!...

Η Μπέμπη, για να διασκεδάση λιγάκι, άρχισε να μαζεύη μερικές παταρούλες και κάτι μεγάλες άγριες μαργαρίτες που φροντώνανε πιο πέρα, κοντά σ' ένα φράχτη. Αυτά τ' λουλούδια όμως δεν ήσαν τίποτα, μπροστά σ' εκείνο τ' ανθισμένο κλαδί της τριανταφυλλιάς που έζεγγε από τόν φράχτη. Μά ή Μπέμπη δεν μπορούσε να τ' φτάση: Ήταν πολύ ψηλά.

Έξαφνα όμως είδε να ξεχειλι τονά κοντά της ένα άγόρι, ό άδελφός των δυό κοριτσιών. Μά ή Μπέμπη έκανε πως δεν τ' έβλεπε... Έκείνο τ' άγόρι θα ήταν ως δώδεκα χρόνων κι' έρχότανε προς τ' μέρος της χοροπηδώντας και πετώντας κάθε τόσο στον άέρα ένα νόμισμα άσημένιο.

Βλέποντας λοιπόν ότι ή Μπέμπη δεν μπορούσε να φτάση τ' κλαδί της τριανταφυλλιάς, για να δείξη τή δυναμιά του, πήδησε άκόμην στο φράχτη κι' άρχισε να πλάη όλο τα τριαντάφυλλα τ' κλαδιού. Έπειτα κατέβηκε με την ίδια εικονιρία κι' δίχως να την κιντάξη, της τ' έβλεπε στα χέρια...

Η Μπέμπη αναγκάστηκε να τού πη: αμείσι!», μα δάγκωσε τ' χείλη της από τ' πείσιμα. Κι' έπειτα, μη μπορούντας να κρατηθή, τού παρασυνέθηκε:

— Η άδελφές σου είνε κακές... Ναι... Είνε πολύ κακά κορίτσια...

— Δεν φταίνε αυτές, της άπάντησε εκείνος. Τους έχει απαγορεύσει ή μαμά να παίζουν μαζί σου...

Η Μπέμπη τ' έχασε τότε και τόν ρώτησε σατισμένη:

— Και γιατί;

— Γιατί κι' εγώ άκουσα τόν μπαμπά να ληθ ότι ή μαμά σου είνε κακή γυναίκα. Ό μπαμπάς μου τή λέει Μ ε σ σ α λ ι ν α... Θέλησα λοιπόν να μάθω τί θα πη Μ ε σ σ α λ ι ν α και κιντάξα στο λεξικό... Έκει πέρα τότε είδα ότι ή Μεσσα-

“Άρχισε να τρέχη έδω κι' έκει, στο ανθισμένο λειβάδι.”

λίνα ήτο σύζυγος τ' αυτοκράτορος Κλαυδιού, κατέστη δέ διάσημος λόγω των εκλύτων ήθών της...

Η Μπέμπη τόν άκουγε γουρλώνοντας τ' μάτια της δίχως να καταλαβαίνει. Σύζυγος τ' αυτοκράτορος;... Μά βέβαια, ή μαμά της ντυνότανε σαν βασίλισσα! Μήπως όμως ήσαν και αυτό; Μήπως άφανε ό μπαμπάς της ήταν αυτοκράτορας; Της είχαν πει ότι είχε πεθάνει... Η Μπέμπη δεν τόν είχε δει ποτέ της. Έπειδή λοιπόν ήταν βασίλισσα ή μαμά της, ήταν κακή γυναίκα;...

— Ρώτησα όστόσο ένα φίλο μου που είνε πιο μεγάλος από μένα, έξακολούθησε τ' άγόρι, και μου έξηγήτησε ότι ή μητέρα σου πουλάει τόν έρωτά της...

Η Μπέμπη, όταν άκουσε εκείνα τ' λόγια, ξεκαθόριστηκε από τ' γέλια. Τί άστείο που ήταν! Ό νούς της πήγε άμέσως στα μαγαζιά που πουλιάνε άπάνω στους πάγκους τους χασίδες, παιχνίδια και γλυκά.

Ό φίλος της όμως κατέβηκε τ' μοῦτρα του και της είπε σαν να τή μάλανε:

— Η μαμά μου μου είπε ότι κι' εσύ θα γίνης σαν τή μητέρα σου...

Η Μπέμπη τότε κοκκίνισε από τή ντροπή της. Δεν καταλάβαινε εκείνα τ' παράξενα λόγια, μα έννοιωσε ότι ήταν μία μεγάλη προσβολή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Β'. ΔΙΩΣ ό Όρφανίδης έβριζε τόν Σταυρίδη ως Βούλγαρο. Κι' ό Σταυρίδης τού άπαντά στην έφημερίδα «Φως» :

«Λέγεις ότι είμαι Βούλγαρος ! Μέγα θαύμα !!! Χειροκροτήσατε, κύριοι !!! Ναι, κ. καθηγητά. Και τί άποδεικνύεις με τούτο ; Ναι, δεν άρνούμαι την εθνικότητά μου. 'Αλλ' επί δεκαπέντε έτη διετέλεσα άείποτε ύπηρετών την 'Ελλάδα, ενώ ου νέος περιήρχεσο τας ρύμας τών 'Αθηνών, σκάνδαλον της κοινωνίας. Διέδοκα την έλληνικήν γλώσσαν εις μέρη όπου ήταν πάντη άγνωστος και έμύφρωσα δι' αυτής ύπέρ τούς χιλίους νέους. Ναι, είμαι Βούλγαρος, άλλ' έχω ελληνικότητα τα αισθήματα και την καρδιαν, παρα σέ τόν ύβριστήν. 'Εγώ ουδέποτε ουδέν παρ' ουδένος έζητήσαμην και άν έδρεφα δάφνην την έδρεφα ηρωικώς. Ποιός έρωτά άν είμαι Βούλγαρος, όταν συνομιλώ πάντοτε με τούς 'Ελληνας συγγράφεις και τούς γνωρίζω κάλλιόν σου. Λέγεις ότι ύπογράφουσι : «Σταυρίδης, Βούλγαρος φιλέλλην». Ναι, δεν τό άρνούμαι. Με όνόμασες όργανον προπαγάνδας. Εύχαριστώ. 'Αλλ' άν δεν τό άποδειξεις αυτό, πιστεύουν ότι θα καταρασθής την στιγμήν καθ' ην τό έγραψες».

Ό Σταυρίδης ή Παρλίτσεφ, όπως εγοράφετο ό θραυευθείς τό 1860... «ποητής», διαμαρτυρήθηκε όταν ό 'Όρφανίδης, με τό εθρονικό του κατήχημα τόν άποκάλεσε ως Βούλγαρο κατώτατο και προταγαμόστη. 'Αλλά πράγματι λοιπόν τόν συκοφαντούσε ό 'Όρφανίδης ή έγραφε την άλήθειαν ; 'Επείρασεν από τότε πλέον από τρία τέταρτα αιώνας. Ό Γ. Σταυρίδης ή Παρλίτσεφ, ή κατά τό πραγματικό του Βουλγαρικό όνομα Παρλίτσεφ, — έχει πεθάνει από τό 1893, επομένως δεν ύπάρχει κανένας πλέον λόγος γιά να χωριτούν τά πράγματα. Σήμερα λοιπόν οι Βούλγαροι παρουσάζουν τόν Παρλίτσεφ ως ένα από τούς ήρωες της Βουλγαρικής άπελευθερώσεως. Γράφουν άρθρα, κάνουν μνημόσυνα και τόν εμβαδίζουν ός... κομματοζή που εργάστηκε εναντίον τών 'Ελλήνων. 'Η επίσημη μάλιστα έφημερίς «Βουλγαρία» εδημοσίευσε δύο μελέτες γιά τόν Παρλίτσεφ, μία τού Ν. Ντοντσέφ και την άλλη τού Ν. Τράζκοφ. Και στα δύο αυτά άρθρα τονίζονται ή ύπηρεσίες που πρόσφερε στην πατρίδα του ό Παρλίτσεφ. Πράγματι ό Παρλίτσεφ ήθελε γιά προταγάνδα στην 'Ελλάδα, όπου είχαν μαζευτεί τότε πολλοί Βούλγαροι από την Μακεδονία, έγγραφέντες στό Πανεπιστήμιο. Κι' άφού μορφώθηκε και προσταπεινήζε από τούς 'Ελληνες, οι όποιοι είχαν την άνοση να πιστεύουν ότι έτσι εδημοιούργησαν φίλους στη Μακεδονία, ό Σταυρίδης έκαμε ό,τι μπορούσε γιά να έξοντώση τόν ελληνισμό από την αρχαία κοιτίδα του, τή Μακεδονία.

'Αλέξ. Ραγκαβής, ό θραυεύσας τόν Σταυρίδη— Παρλίτσεφ, 'Ελλην λόγιος και διπλωμάτης.

Όταν άργότερα ό Παρλίτσεφ έγραψε την αυτοβιογραφία του δεν έγραψε τά αισθήματά του, 'Αντιθέτως τονίζει ότι ό πόθος του ήταν πάντα ένα δοξάζση τό Βουλγαρικό όνομα. Και σ' αυτό πραγματικά άφιέρωσε τή ζωή του, ώστε δώκα να τόν εκτιμούν και να τόν μνημονεύουν οι Βούλγαροι. 'Ετσι, ενώ μορφώθηκε στην 'Ελλάδα, μόλις πήρε τό δίπλωμα του από τό Πανεπιστήμιο τών 'Αθηνών έπήγε στην πατρίδα του 'Αχρίδα κι' άρ-

«Βουλήσε λοιπόν τό κεφάλι, έτοιμη να κλάψη, και σάπασε... 'Ό αδελφός τών κακών κοριτσιών ήμωσος σέ λίγο τό κεφάλι κ' άρχισε να την κυττάζη με φευκαίμενα μάτια. 'Η αδελφός τού δεν είχαν τόσο ξανθές μπουκιές, τόσο χρυσές, ούτε είχαν ποτέ τους τόσο άμορφο μεταξωτό πρόσωμο. Κύνταξε άνάμη και τόν γυνικό λαμό της που ήταν κάτασπρος σαν τόν κρινόν και χωρίς να καταλαβαίνη γιατί, έννοιωθε ότι έκείνη τα ξανθά μαλλιά κ' έκείνο τό άμορφο προσωπάκι τών τραβούσαν κοντά τους... 'Βουλήσε τότε τό κεφάλι του και άδixός να έξοη τί κάνει, κάλλησε τα χείλη του στό γυνικό λαμό της... 'Η Μπέμμη άνατριχιάσε αστασιωμένη κ' άποτραβήχτηκε. Την ίδια στιγμή όμως είδε ότι τό πρόσωπό έκείνου ήταν κατακόκκινο κ' ότι είχε μία παράξενη έκφραση. Κοκκίνισε λοιπόν κ' έκείνη και τά γαλανά μάτια της πλημμύρισαν από τά δάκρυα. Πήλιν προφτάσει όμως να φύγη, ό αδελφός τών κακών κοριτσιών της έβαλε κρού γογγύρα στό χέρι κ' έπειτα τρέχοντας χάθηκε πίσω από τό φράχτη... 'Η Μπέμμη άνοιξε τότε τό χέρι της κ' είδε να λάμπη μέσα στη φούχτα της ένα νόμισμα ασθμενίο...

χως άγριο διωγμό εναντίον τών 'Ελλήνων. 'Ιδού τί γράφει γιά τό Σταυρίδη— Παρλίτσεφ, σέ μία του μελέτη, δημοσιευθείσαν πρό δλίγου καιρού στην έφημερίδα «Βουλγαρία», ένας από τούς καλύτερους λογιούς της Βουλγαρίας, ό Νικόλαος Ντοντσέφ :

«Ό Γρηγόριος Παρλίτσεφ, μορφή φρατεινή κ' ευγενική, διακρίνεται άνάμεσα στους πλέον διακεκριμένους πρωτοπόρους τού κινήματος στην Δυτική Μακεδονία. Καταγόμενος από πτωχή βουλγαρική οικογένεια της 'Αχρίδας, άφού τέλειωσε, έπειτα από μεγάλες στερήσεις, τίς σπουδές του στό σχολείο τού χωριού του (τού ελληνικού βέβαια, γιατί δεν ήταν τότε βουλγαρικά σχολεία εκεί) διωρίστηκε πρώτα δάσκαλος στα Τίρανα όπου πέρασε αρκετά χρόνια. 'Αλλά σπρωγμένος από την άκράτητη έπιθυμία να εξακολουθήση τίς σπουδές του, παράτησε τή διδασκαλία και με τίς φτωχικές οικονομίες που είχε μαζέψει έφυγε γιά τας 'Αθήνας κ' ενεγράφη φοιτήτης της ιατρικής στό Πανεπιστήμιο της ελληνικής πρωτεύουσας. 'Εκεί έλαμψε τό ποιητικό του άστρο» !...

Εδώ ό Ντοντσέφ διηγείται τή θράβευση τού Σταυρίδη και τό έπεισόδιό του με τόν 'Όρφανίδη και προσθέτει τό άπόσπασμα ενός άρθρου που δημοσίευσε τότε ό διεθυντής της έφημερίδος «'Ελλάς»— ό Λεβίδης— και τό όποιο μεταξυ τών άλλων γράφει ότι «ό κ. 'Όρφανίδης—δεν πρέπει να λησμονή, ότι θεωρούμε τούς Βουλγάρους ως αδελφούς και έκείνοι δε επίσης τρέφον τά ίδια αισθήματα γιά τούς 'Ελληνας» !

«Δυστυχώς, συνεχίζει ό Ντοντσέφ, ή καρπάνια εναντίον τού Σταυρίδη, ή συγκοφαντική και άνάξια, εκ μέρους τού 'Όρφανίδη εθρονέυθηκε στό τέλος. Τά αισθήματα συμπαιθείας που είχε δείξει ή αθηναϊκή κοινωνία στον νέο στεφανωμένο ποιητή, ψυχράθηκαν, σέ τέτοιο βαθμό, ώστε ό Παρλίτσεφ άναγκάστηκε, με πικρία του, να εγκαταλείψη τό ιερό έδαφος της κλασσικής 'Ελλάδος».

'Αλλά ό Ντοντσέφ δεν λέει την άλήθεια. 'Ό Σταυρίδης έφυγε από την 'Ελλάδα εξ αίτίας της πικρίας που δοκίμασε. 'Η άλήθεια είναι ότι άφού τέλειωσε τίς σπουδές του και πήρε τό δίπλωμά του δεν είχε κανένα πλέον λόγο να μένη στην 'Ελλάδα, και έφυγε γιά να πραγματοποιήση τό όνειρο της ζωής του, τό δώδεμο δηλαδή κατά τών 'Ελλήνων από τή Μακεδονία.

Μόλις έφτασε στην 'Αχρίδα ό Σταυρίδης άρχισε άμέσως τή σατανική του δράση. Παλεύει με όλη τή λύσσα θηριόν εναντίον τού ελληνισμού και θέλει να συντρίψη τά δύο μεγάλα όπλα με τά όποια ό ελληνισμός κατορθώσασε να ζήσει μέσα σ' αιώνας δουλείας : τή γλώσσα και την εκκλησία. Καταγγέλει λοιπόν και συκοφαντεί στους Τούρκους κάθε τί που κάνουν οι 'Ελληνες. Γίνεται γιά μία στιγμή τό όργανο της Τουρκίας, γιά να ύπηρετήση, όχι την Πύλη, αλλά τή Βουλγαρία.

Και τά σατανικά σχέδιά του έπιτυγχάνουν. Σ' όλα τά σχολεία της 'Αχρίδας καταργείται ή διδασκαλία της ελληνικής και εισάγεται ή βουλγαρική γλώσσα. 'Ακόμα και στις εκκλησίες κατώθωσε να μη γίνεται ή λειτουργία ελληνικά, αλλά βουλγαρικά.

Οι άγώνες του αυτοί εκόσπισαν μεγάλους κόπους στον Σταυρίδη— Παρλίτσεφ. Κι' όταν ή Βουλγαρία έγινε έλεύθερο κράτος πληθώρα πειλά τούς κόπους και τίς ύπηρεσίες που έπρόσφερε στην πατρίδα του. Τόν διάκρισαν δάσκαλο σέ διάφορα σχολεία, όπου έδίδασε γι' αρκετό καιρό. 'Επειτα τόν έκαμαν διεθυντή της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης της Σόφιας. Κι' επέσθεσε γρηάτος τιμές τό 1893.

Ποιος λοιπόν είχε δίκιο, ό Ραγκαβής, που γιά να περάξη τό συνάδελφό του καθηγητή και ποιητή 'Όρφανίδη εθραβείωσε ένα Βούλγαρο, ό όποιος έγραψε ένα τόσο άπαύσιτο ποίημα, ή ό 'Όρφανίδης που τόν γνώριζε από τότε πολύ καλά, που ήξερε τί έκανε τή ελληνική πρωτεύουσα και τόν αποκάλεσε έκτοτε κατώτατος ; Γιά ειρωνεία σώζεται τό ευχαιριστήριο που έστειλε ό Παρλίτσεφ στό Πανεπιστήμιο 'Αθηνών, όταν πήρε τό θραυείο και τό όποιο ύπόγραψε ό διάσπας τού ελληνισμού στη Μακεδονία : «Σ τ α υ ρ ί δ η ς, Β ο υ λ γ α ρ ο ς φ ι λ έ λ λ η ν ς».

Αυτός ήταν ό περιφέρμιος κομματοζής Σταυρίδης— Παρλίτσεφ, τόν όποιον εθραβείωσαν οι 'Ελληνες σοφοί πρό 70 έτών, γιά ένα πανάθλιο ποιητικό του κατωσκεύασμα.